

БОРБА®

128 години
от
Съединението
на
Източна
Румелия
с
Княжество
България

6 септември
1885 г.

Александър I Батенберг

Първи български княз след Освобождението на България от турско робство

Александър I (княз Батенберг) – български княз, заемал престола от 1879 до 1886 г.

Роден е във Верона през 1857 г. Син е на Александър Хесенски, брат на руската императрица Мария, съпруга на Царя Освободител. Избран за български княз от първото българско Велико народно събрание на 17 април 1879 г. (ст. ст.). Князуването му е ознаменувано с бурни събития. След двегодишно конституционно управление суспендирал (отменил) Конституцията, но бил принуден пак да я възстанови. След свалянето на източнорумелийското правителство и обявяване на Съединението (6 септември 1885 г. – ст. ст.) той се провъзгласява за княз на Съединена България, което дало повод на Сърбия да нахлуе в България, но Батенберг с още неукрепналата българска войска разбил нашествениците и ги прогонил от българските земи. Русия обаче била недоволна от Съединението, явило се недоволство против княза и в България и по тези, и по други причини той бил свален от престола (9 август 1886 г.) и изведен извън границите на новосъздадената българска държава. Един контрапреврат го възвърнал след няколко дни, но връщането му не било одобрено от

руския император Александър III и княз Александър доброволно се отрекъл от престола като наредил тричленно регентство под председателството на Стефан Стамболов.

Александър Батенберг починал в Грац през 1893 г. като командир на един австрийски полк.

Тленните му останки са пренесени в София и се пазят в специално изграден мавзолей, пред когото всяка година се прекланя признателна България.

(От енциклопедията на братя Данчови (библиографска ценност), издание от 1936 г.)

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 62, брой 6

Книжка двеста и десета

Декември 2013

Битие и политика

(Опит за съвременна
народопсихология на българина)

Венелин Бараков

Все по-често чувам хленчеши, мрънкащи, оплакващи себе си и съдбата си хора. Негативизмът вече е лично и обществено битие, нормално и естествено състояние на човека. Ако се усмихнеш – първата мисъл у околните и колегите е, че „нещо ти има“, че „нещо у теб не е наред, не е както трябва“. Колективизмът като чувство, като общност, съпричастност и съдба изчезна с рухването на комунизма. **Трагичното не е в смяната на собствеността, в рухването на самозадоволяващата се и саможизнотъчна тоталитарна комунистическа система, в промяната със „средствата за производство“, а с изгубването на онзи духовен порив, онази колективна памет за общата съдба и национална кауза.** Колективизацията като материалистичен поглед за обществените отношения е грешен модел, но колективното съзнание като дух, поведение и чувство за общност е важен и значим фактор, който държи обществото на ниво етика и го предпазва да не се разпадне.

Днес в България има всичко – хляб, зрелища, лъскави магазини, заредени догоре със стоки, има магистрали – недовършени или с дупки, заради пестенето на асфалт, има тромави институции, има амбициозни и корумпирани кметове и политици, но няма общество. Това, което е останало от него, са пенсионери зомбита, половината от които имат нужда от придружител, когато под строй отиват да гласуват, а другата половина не знаят какво правят; учещи, ако приемем, че нещо е останало от образователната система, която се изгражда не върху знанието и качеството, а върху количеството и бройката на учениците и студентите, която трябва да дава хляб на дълбоко мотивирани учители и университетски преподаватели; хора със свободни занаяти – т.нар. майстори и общи работници; администрация и бюрокрация; частен сектор, половината от който е в сивия сектор; и накрая идва властта и мафията, което в България е едно и също. Пенсионерите в България гледат назад – към миналото, а учещите са отпразвили погледи отвъд границите на България.

Населението на държавата се топи, без да сме водили война и без поредната национална катастрофа. **Разпадът на обществото, на държавността, на ценностите продължава до днес – 25 години след рухването на комунизма.** Затова нека се замислим за причините – защо по-възрастните хора тъгуват по миналото? Отговорът е лесен: животът им е бил по-добър, въпреки заблудите, въпреки тайната полиция и системата на ДС, въпреки ограниченията на личната свобода. Тук всеки спор е излишен. Колцина от тях са пътували на Запад, за да могат да сравнят качеството на живота тогава. Най-правдиво би било да изтъкна един много сериозен аргумент – комунизмът бе тяхното време, тяхната младост, тяхната енергия, впрегната в работа. Независимо от размитите хоризонти, които чертаеше идеологията. Нека дебело да подчертая – това не е апотеоз на комунизма – опазил ме Бог! Това е психологическото обяснение за младостта, която често е наивна, пращяща от енергия да се докаже. Комунизмът и неговите идеологически постановки удобно паснаха на българската нация, научена да живее заедно и заедно както с болките, така и с победите си. Но това не е заслуга на комунизма и неговите партийни функционери. Това е голямата заблуда, с която днес в България живеят стотици възрастни хора. Комунизмът обсеби народопсихологията, той яхна всички предишни духовни и творчески постижения на българщината и ги обяви за свои, за част от своята идеология. Отрече съществуването на Бог и с това се превърна в единствен морален и етичен авторитет. Този авторитет се прокаряваше върху съзнанието на масата чрез образованието, чрез пионерската и комсомолската организация, които имитираха битие на заедност. Фалшивата показност и лицемерният морал се налагаха по пътя на репресиите върху българската култура и интелигенция. Много хора си спомнят живота през комунизма като заеден, весел, спокоен, щом не се навираш в очите на властта. Пък и имаше партийни функционери, които поощряваха творчеството и качествата, следователно те мислеха с днешните похвати на десните политици.

Всичко това, гарнирано със задължителното море, почивка и евтиния бензин, правеше живота на всички някак по-безгрижен. И не искат да се изправят в очи с истината, че живеяха под похлупака на непрекъснатото слеждане от агентите на ДС и под вещото ръководство на Партията: изолирани, духовно сакасти, притеснени, ограбвани за сметка на една линееща и господстваща партийна каста. Независимо че по-горе си позволих да коментирам днешното поведение на пенсионерите, за което те нямат вина, възрастното поколение ще си спомня старото време винаги с добри чувства и романтично отношение. Днешните пенсионери нямат вина, че са били и че продължават да бъдат манипулирани. Те живеят с отминалото време и са останали завинаги в него. Те не са движеща сила, която може да изправи българското общество отново на крака. Такава е съдбата на възрастния човек и на старостта. Старостта трябва да бъде живяна с мисъл за удовлетвореност от изминатия път.

Обществото в България се руши и разпада, защото няма истински културен живот. Колко театъра или читалища оцеляха в малките градове? Театърът и живите спектакли вече са лукс за джоба на обикновения българин и той предпочита телевизора и чалгата. Евтино е и не струва нищо! Имитацията на култура, на някакъв духовен живот стана масово явление. **Отказът на средния българин от книгата и четенето е най-големият днешен проблем.** Това води до оскобяване, до дефектиране на възможностите за вярна оценка на обществените събития и за адекватна реакция на гражданството. **Имитацията на политика и демокрация е другата страна на монетата, която гразни и създава неравностойно положение между гражданите в държавата.** Властта е ресор за правене на пари, за влияние и забогатяване. Проблемът е там, че не пускат всеки. Няма как да правиш политика, ако не притежаваш финансов гръб и медии. Следователно процесът на правене на избори, на гласуване е обречен, защото вотът и обществените нагласи са формирани предварително от медиите. Очакванията умело се подклаждат, даже

победителят в нови избори е предварително известен (спомнете си издигането на генерала – чудо и месия, Бойко Борисов). Целият този политически театър и имитация на демокрация се прави, за да се спечели гласа на среднотатистическия българин, който е потребител на лъскавите стоки в магазините, който редовно гледа телевизия, реклами и „Биг Брадър“, който работи като „майстор“, общ работник, занаятчия или отдава наемен труд. **Нивото на образование е толкова ниско, че това, което излиза от университетите, се родее с една напълно неориентирана и нечувствителна обществена група, която следи редовно за бригади и работа зад граница.** Разпадът на обществото е разпад на ценностите. Когато ценностите са консуматорски, а не духовни, проекциите им в живота са имитативни, инстинктивни, първични и груби. **Арогантността и цинизмът стават масово поведение не само на гражданството, а и на политиците, съдиите, полицаите и пр., което е израз на безпомощност.**

Мрачните краски се съгъстват, защото изход не е намерен. Или поне не е посочен нито от политиците, нито от писателите, нито от историците. Днешният начин на живот може да се квалифицира само с две думи, които напълно го изразяват и обемат: **его и пари.** Някой има интерес от това българинът да се превърне в масово и потребителско животно, загубило чувствителност за духовността, без ценностни ориентири. Забързаният ритъм на правене и получаване на пари, на масово потребление на ненужни стоки и услуги предполага бавно и постепенно оскотяване, живот без вяра и смисъл. Затова нарастват болестите, свързани с психическото и душевното разстройство на човека – депресиите, неврозите, психозите, неврастенията, самоубийствата и показните убийства (разстреляната банкерка в Бургас, която не е отпуснала пари на гражданин, за да си погаси стар заем и стари задължения на фирмата!). **Уродливите форми на власт и полицейщина, бездействието на съда и прокуратурата създават масово недоверие в институциите.** Оттук пътят към безредиците е сигурен и те няма

да имат само мирен характер на граждански протест и недоволство срещу олигархията и контролираната от нея власт и демокрация в България. Очаква ни вълна от масови въннения, от ксенофобски и крайно десни изстъпления, които ще разрушат гражданския мир. Докато тези, които искат властта, не проумяят, че само истината, цялата истина за обществените отношения и механизми на преразпределение на средствата в България между всички обществени групи, а не само на един благодетелствен елит (нали така беше и през комунизма!), е необходима, за да се пребори корупцията и за да се ограничи влиянието на олигархията в управлението на държавата. Достойното заплащане на човешкия труд не е химера, не е забавление, а е неотложен проблем пред българското общество, за да се спре изтичането на хора навън от страната. Трябва да се намери някой политик, който да се озъби на олигархията и да ѝ отреже връзките с държавната хранилка, земеделието и особено от строителството и големите инфраструктурни проекти. Все сложни проблеми, от които зависи оцеляването ни като нация.

За да се събере наново обществото, е необходима преоценка на ценностите и перспективите в развитието на България. За да се спре имитацията на държавност и демокрация, е необходимо да се срежат връзките между власт и икономика, които са строго йерархични и корпоративни и поради това невидими за обществеността и правосъдието. Връзките с обществото трябва да станат хоризонтални, основани на правила и отговорности. Някой трябва да се ангажира със следенето за спазването на правилата. Другото ще го направи българската култура. Ако българският творец остане в самоизолация, ако продължава да се ангажира само с политика, то той ще остане безжизнено и творчески импотентен. Българският творец трябва да посочи пътя за избавление, светлината на духовността, която единствена е крепило на истината и душата. Друг път няма.

Централният управителен съвет (ЦУС) на Българския национален фронт (БНФ), Инк., Чикаго, САЩ и Редакционната колегия на сп. "Борба" в навечерието на големия християнски празник

Рождество Христово

и

настъпващата 2014 година

ПОЗДРАВЯВАТ

Всички българи, живеещи във и извън пределите на Отечеството ни България с пожелание за здраве, дълголетие и победа във всенародната борба за законност и справедливост.

С нами Бог!

ЦУС на БНФ, Инк.,
Борба

Кой управлява
България днес

Новата българска трагедия

*Дойче веле. Интервю с германския разследващ журналист
Юрген Рот*

„Случващото се сега е трагедия не само за българите. Това е трагедия за цяла Европа. Новото правителство може да води страната само в една посока – към Кремъл на Путин”, твърди германският разследващ журналист Юрген Рот.

„Някои наричат новото българско правителство експертен кабинет, само че те използват този термин единствено, за да прикрийт реалността. Това не е никакъв кабинет от технократи, а политически кабинет, от който да те хване страх. Той има една основна задача – със средствата на политиката да бъдат материализирани безскрупулни властови интереси” – така германският журналист Юрген Рот коментира сформираното ново правителство.

ЗВЕЗДНИЯТ ЧАС НА КРЕМЪЛ

„Само един поглед върху ключовите фигури в новата власт е достатъчен”, казва Рот и изрежда следните имена: „Пламен Орешарски – министър-председател, талантилив опортюнист и преди време свързан с олигарха Васил Божков Черепя; партията ДПС, в която конците очевидно дърпа политическата мутра Делян Пеевски – най-вече заради своето богатство и това на медиите на майка му, използвани безскрупулно като инструмент за прокарването на политически и бизнес интереси; Данаил Паназов – новият транспортен министър, който в миналото имаше добри отношения с ГЕРБ и беше дългогодишен директор на пристанище Варна, за което се твърди, че е обвързано с групировката ТИМ. А както знаем ТИМ не е име на някаква мъжка вокална група, а участник в организираната престъпна мрежа; Волен Сидеров – председател на дяснорадикалната партия „Атака”, за която се говори, че е творение на руските тайни служби ФСБ. Сидеров вижда някакъв заговор на ционисткия Запад срещу православния Изток, а неговите книги излизат в издателство „Жар птица”, което издаде и „Моята борба” на Хитлер, както и речите на Гьобелс.”

Според германския журналист, на този фон европейската членка България може да върви само в една посока – към Кремъл на Путин. „За което има достатъчно признаци. За съжаление от това най-много ще страда българският народ, нагледал се на корупция и шуробаджанащини”, казва Ром. Той подчертава, че новото правителство с мандата на социалистите е звездният час на Кремъл: „Сега, когато неговите подставени лица вече имат думата в България, можем да очакваме да бъдат реанимирани проектите „Южен поток” и АЕЦ-Белене – в полза на „Газпром”.”

Ром: „**Който твърди, че това е експертен кабинет, прикрива реалността.**”

БЪЛГАРИЯ ЗАПРИЛИЧА НА ИТАЛИЯ

Юрген Ром изтъква, че българските социалисти представляват една корумпирана и мафиотска политическа клика, която не мисли за интересите на българските граждани, а само за това как да задоволи своите собствени егоистични властови амбиции. Германският журналист казва: „Няма никаква разлика с Италия. Там свързаният с мафията министър-председател Силвио Берлускони, който с помощта на медийната си империя и връзките си с Коза Ностра рушира страната, днес си връща подкрепата на мнозинството италианци.”

Според Ром, в България не е по-различно, разликата е само в това, че в България липсва широко гражданско движение, което да се противопостави на тази политическа мафия. В заключение германският разследващ журналист подчертава, че България е парализирана от апатия, а онези, които ще прекарат следващите няколко години във властта, ще печелят от това. „Случващото се сега не е само национална българска трагедия, това е трагедия за цяла Европа”, убеден е Ром.

ДОКОГА?!

Българийо, майко мила, измъчена, поругана, унижена от българските комунисти, ще успееш ли да се освободиш от тях, от тяхното иго, по-лошо и от турското. Сънародници, братя българи, докога ще позволяваме да ни управляват криминални престъпници, червени мафиоти, мафии и мутри да се гаврят с живота ни и бъдещето на децата ни.

България се управлява от една тройна коалиция, за която народът ни отново намери най-подходящото прозвище – „Триглавата ламя”. „Триглавата ламя” – това са БСП, ДПС и „Атака”. ДПС – партията на ДС, агентите Ахмед Доган (Сава) и Лютви Местан (Павел). Управляващата проислямистка Партия на справедливостта и развитието на Ердоган провежда последователна политика по преориентиране на държавната доктрина на Турция от 2002 г. насам. Неоосманизмът предвижда възвръщане на влиянието на Турция в рамките на бившата Османска империя посредством политическо и икономическо доминиране в Кавказ, Балканите и Близкия изток. А такива като Ахмед Доган, Лютви Местан и турските имами са проводници на тази турска доктрина в България.

За БСП, преименувана БКП, партията на Доган и Местан е най-верният политически съдружник. Затова българските комунисти, днешните социалисти, са най-големите национални предатели в хилядолетната българска история.

„Атака”, за която германският разследващ журналист Юрген Ром казва: „Волен Сидеров – председател на дяснорадикалната партия „Атака”, за която се говори, че е творение на руските тайни служби ФСБ. Сидеров вижда някакъв заговор на ционисткия Запад срещу православния Изток, а неговите книги излизат в издателство „Жар птица”, което издаде и „Моята борба” на Хитлер, както и речите на Гьобелс.”

БСП е пряка наследничка на БРП(к) и БКП, обявена за престъпна организация. 120 години тъмните сили от тази партия БКП, **по нареждане отвън**, се опитваха да всяват

смут, да организират метежи – като този от 1923 г., атентати – като този в „Св. Неделя“, при който загинаха невинни деца, жени, старци, убийства на невинни хора и всичко друго, каквото може да роди един престъпен ум. Партия, която 120 години работи срещу интересите на собствената си държава и в полза на една чужда държава – Русия. Дошли на власт на 9 септември 1944 г. с помощта на щикове на една чужда армия, най-некадърната и лумпенизирана част на българското общество, избили цвета на нацията в лагерите Белене, Скравена, Ловеч, а с трупите на избитите от комунистическите изверги с тояги, кирки и лопати българи уготваха прасета, а костите се смисаха на брашно и с него се хранеха птици, предназначени за износ на Запад. Престъпления срещу човечността, неизвършвани дори и в концлагерите на нацистка Германия. По време на Чернобилската катастрофа комунистите премълчаха съвсем умишлено пред народа ужасната радиация, която премина над България, и оставиха българските деца да играят по облъчените поляни и да пият мляко от крави, които пасяха облъчена трева. Същите тези „другари“ внесоха от чужбина необлъчени хранителни продукти за себе си и мляко за децата си (<http://www.e-vestnik.bg/14553>).

По време на режима на Тодор Живков БКП направи на два пъти опит да превърне България в съветска република. Национално предателство, непознато в хилядолетната българска история. След т.нар. промяна БКП, скоропостижно преименувана в БСП, стана инициатор на плана за разорението на България „Ран-Ъм“. В увода на проекта Ран-Ъм (Ричард Ран и Роналд Ъм) е казано: „България е избрала пътя към демократичния капитализъм и е направила редица важни стъпки в тази насока, но има да се вършат още много и много неща. Признавайки този факт, новото правителство на България се обърна за съдействие към Фондацията на националната камара на САЩ...“ Следователно Лукановци, Младеновци и Лиловци още в първите месеци след промяната са поели път към „демократичния капитализъм“, направили са „редица важни стъпки“ по него, поискали са и външно съдействие. След „Промяната“ комунистите успяха да възпроизведат собственото си партократическо статукво, превръщайки се от партийна върхушка във финансова олигархия – и който унищожи бъдещето на страната ни, нейния шанс да се превърне в нормална държава. БСП се превърна в една шайка от милионери и мултимилионери, т.нар. левица, червената мафия и мутрите, олигарсите, които с вродения си инстинкт на престъпници ограбиха държавата и доведоха народа до просияшка тояга.

Това са само една малка част от националните предателства на българските комунисти и техните престъпления срещу човечността, за които няма давност. На 26 април 2000 г. Народното събрание прие Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен. Член 3, ал. 2 гласи: „Българската комунистическа партия е била престъпна организация. Затова БСП, пряка наследничка на БКП, променила единствено името ѝ, е също престъпна организация и трябва да бъде забранена със закон.

БКП, днешната БСП, нанесе на България и българския народ неимоверни щети, прогълтава да нанася и днес.

Цялото ръководство на тази партия, новата червена олигархия от милионери и мултимилионери, ограбили собствения си народ, са криминални престъпници, мястото им е на подсъдимата скамейка, а не в управлението на страната.

На комунистите девизът е познат: „Тази власт с кръв сме я взели и с кръв ще я дадем.“ А кръвта е наша, народна, българска, на всички нас, на децата ни.

Настава време разделно, братя българи, време на **живот или ново позорно робство**.

Инж. Георги Чаракчиев

Архивите
на АС говорят

Българската православна църква

Ролята на църквата ни за оцеляването на народ и вяра по време на близо 500-годишното жестоко турско робство е изключително голяма. Българското духовенство е излъчило забележителни водачи и борци за национално освобождение. В редиците им виждаме невероятни личности като патриарх Евтимий, отец Паусий Хилендарски, дякона Левски и хиляди други знайни и незнайни свещенослужители. Мнозина от тях бяха и начело в борбата за църковна независимост срещу гръцката патриаршия, която ръка за ръка с турските поробители се стремеше да ликвидира духовно и политически българския народ. Героичното българско духовенство успя да извоюва църковната ни независимост и даде огромния си принос за обаяреното с много кръв национално освобождение.

Свободата гоиде, но с нея и сериозни проблеми пред Българската православна църква. Новите управници на страната се стремяха да използват клира и вярващия народ за своите нечисти партийни интереси. Особено тежко стана положението на БПЦ по време на управлението на Комунистическата партия. В Църквата тя виждаше своя идеологически враг, който застрашава устоите на държавата и партията. Трудни времена настъпиха за свещенослужители и миряни. Единствено клириците, подписали декларации за сътрудничество с тайните служби, се радваха на благоразположението на властта.

Преди година, след голям обществен натиск, бяха съобщени имената на митрополитите, „сътрудничили“ на Държавна сигурност. Оказа се, че 11 от действащите владици са в списъка на подписаните декларации за сътрудничество. Не беше обявен, за съжаление, текстът на техните донесения, – дали са работили за външното разузнаване, както някои от тях твърдят, или са клеветили свои събратя во Христа. Най-мръсно от всяка гледна точка се оказа досието на бившия митрополит за Америка, Канада и Австралия, впоследствие митрополит на Западна и Средна Европа Симеон. По-гнусни от неговите деяния човек трудно би

могъл да си представи. Той се поставил в услуга на Държавна сигурност и е ползвал всички възможни облаги, включително и възкачването по стъпалата на църковната йерархия. Работил е освен за българските тайни служби, още за ЦРУ, ФБР, за гръцкото военно разузнаване, от неговите услуги се е ползвал и КГБ. Приет е бил по негова молба и за член на Българската комунистическа партия. Присвоявани са му били войнски звания от лейтенант до майор, а по твърдения на бивш разузнавач е достигнал до чин полковник. Как е могъл да служи едновременно на Христа и на Антихриста трябва да обясни самият той, но абсолютно сигурно е, че няма да го направи. Странното е, че неговите събратя митрополити и Св. Синод на БПЦ запазиха дипломатично мълчание по този срамен факт. Ние очакваме от новия патриарх на БПЦ да поеме инициативата на лишаване на Симеон от духовен сан и изключването му от редовете на Христовата Църква.

По-долу давам кратко животоописание на един свят духовник и човек, посветил целия си живот в служба на Христа, на православието и на българския народ и който трябва да бъде символ на чистотата в БПЦ. Става дума за архимандрит Серафим (Алексиев), който живееше с братовото си семейство в София, на ул. „Пордум“ 9. Там бях чест гост и получените духовни напътствия няма да забравя никога.

На панихидата за 10-годишнината от кончината на архимандрит Серафим, Триадицкият епископ Фотий казва следното:

„За отец Серафим не е лесно да се говори, защото той беше човек с изключително деликатна, нежна душа и своя вътрешен мир криеше дълбоко в себе си... Отец Серафим стори много за Българската Църква, при това така скромно, така тихо, така незабелязано, както могат да се трудят само ония, които са се устремили към върховете на смирение-то.“ С малко думи епископ Фотий описва една от най-забележителните черти от характера на архимандрит Серафим. Роден през 1912 г. в с. Горно Броди, Серско, в многодетно семейство, малкият Стоян (светското име

на о. Серафим) напуска с родители, братя и сестри родния край след националната катастрофа, последвала Първата световна война. Израсналият в София младеж постъпва в Софийската духовна семинария, която завършва като първенец на випуска, и постъпва през 1934 г. в богословския факултет на Софийския университет. Отличният студент получава стипендия за продължаване на образованието си в богословския факултет на университета в Берн, Швейцария, който завършва с отличие и защитава докторска дисертация. След завръщането си в България, Стоян Алексиев преподава в Пловдивската и Софийската семинарии. Случайна среща с един сят духовник – архиепископ Серафим Соболев, ръководител на православните общини на руските емигранти в България – решава по-нататъшната съдба на Стоян Алексиев. През 1940 г. той поема монашеския път с името Серафим. Отлично подготвен теоретично, новият монах описва в своите трудове нравствената чистота на православието, посочва опасността от пагубното влияние на ересите и на материализма, осъжда остро икуменическото движение за обединение на църкви и религии. В края на 1949 г. в София е проведен свещенически „конгрес“, на който ляво ориентирани духовници настояват за „демократични“ промени в БПЦ. Атеистичната власт в лицето на Комунистическата партия подкрепя инициативата, която има за цел по-нататъшното отслабване на Църквата. Отец Серафим, с други свои събратя, се противопоставя твърдо на тази атака на управляващата партия срещу БПЦ. Това е време, когато защитата на вярата означава доброволен отказ от изкачване в йерархията на Църквата. Архимандритът не се вълнува от подобно развитие, него го интересуват единствено църковните и народни интереси и отстояването им, независимо от цената, която трябва да плати.

Когато става дума за вярата, смиреният отец е неостъпчив и не прави никакви компромиси с властимащите. В книгата си „Нашата надежда“ той защитава тезата, че има голяма разлика между евангелския и земния мир, и че последният може да бъде корисен и Богу неугоден. Известно ни е, че тоталитарният строй използваше БПЦ за легитимирането

си пред външния свят като правова държава чрез своите мероприятия за мир. За това разграничение, което о. Серафим прави, отецът е подложен на силен натиск от Комитета по вероизповеданията, за да коригира позицията си. По-късно това иска от него и патриарх Кирил, но о. Серафим е непоколебим и това принуждава Св. Синод да публикува изявление, с което се разграничава от „личното мнение“ на архимандрит.

През 1960 г. отецът е назначен за преподавател, наскоро след това е утвърден и за доцент в катедрата по догматическо богословие. Освободил се от канцеларската работа като началник на културно-просветния отдел на Св. Синод, архимандрит Серафим се отдава изцяло на преподавателска и научна работа. Лекциите му предизвикват голям интерес сред студентите, а издаваните трудове говорят за един изключително ерудиран и честен научен работник. Той подготвя за издаване студия, посветена на „Църковно-мисионерското дело на Константин Философ – св. Кирил“, написана по повод честванията на 1100-годишнината от смъртта на светията. Студията е снета от печат заради позицията на автора по църковнокалендарната реформа. За него тя не е реформа, а отстъпление пред враговете на православието. Това е и последната му голяма битка. Отец Серафим излага канонични основания за тази своя позиция пред широка аудитория, среща се и с патриарх Кирил, но не получава очакваната подкрепа. Духовенството и миряните знаят, че календарната „реформа“ е продуктувана от политически съображения, затова страхът е сковал умовете и сърцата им. Това кара о. Серафим да се откаже от преподавателската работа в Духовната академия и от официалния църковен живот. Той се оттегля в девическия манастир край Княжево, където монахините му засвидетелстват единомислие и уважение и където се отдава на научна работа до самата си смърт през 1993 година. Материалните придобивки и растежът в йерархията, – неща, които вълнуват днес голяма част от клира – са му чужди, независимо от това, че му носят само страдания.

Архимандритът не е единственият свят духовник. Има мнозина като него. Ще спомена епископ Тихон, ректор на Софийската семинария,

когато тя беше на гара Черепиш, един наистина изключително чист и морален духовник, пример за подражание от младите семинаристи и свещенослужители. Същото мога да кажа и за покойния Варненски и Великопреславски митрополит Йосиф, който беше в полезрението на Държавна сигурност заради вярната си и безкомпромисна служба на вяра и народ.

Когато говорим за такива духовни водачи на българския народ, неволно се връщаме на антицърковната и антибългарска дейност на Симеон. Това е един лишен от вяра, почтеност и морал „духовник“, който е срам за България, за Българската православна църква и за православната вяра. Христо (светското име на Симеон) Димитров Костадинов е роден през 1926 г. във Варна. Документацията за него получихме по три канала. Една по-голяма част са ксерокопия от досието му, на които е отбелязано „вярно с оригинала“. Друга, по-малка част, получихме от служител на ДС, също автентична, но по определени съображения не носи подпис и печат. Има и един трети канал – източникът е от Св. Синод, неговата информация е проверена и е абсолютно точна и достоверна.

Христо Димитров Костадинов приел като монах името Симеон. От Комисията по досиетата разбрахме, че неговото досие е комплектувано в 27 тома. Когато човек чете животоописанието му, се убеждава, че той не е поставил граници на моралното си падение.

На 11 ноември 1964 г. Симеон е регистриран като агент „Христов“ по линия на православно духовенство при управление II, отдел VIII, отделение 3 на Държавна сигурност.

На 16 декември 1965 г. агент Христов пише писмо до председателя на КДС Солаков, с което изразява своята благодарност за вербовката. Едно изречение е достатъчно, за да се убедим в цинизма, лицемерието и пагението на този набеден духовник: „Душата ми е изпълнена с радост, че и аз ще мога да дам нещо в изграждането на новия живот в света – комунизма“.

По решение на Св. Синод на БПЦ и със съгласието на Комитета по религиозните въпроси агент Христов е изпратен за неопределено време на загранична работа в САЩ. Официалната дейност на агента е легализирана с организиране на курсове за изучаване на бъл-

гарски език и му дава възможност да посещава различни градове в САЩ и Канада, да поддържа връзки и контакти с много лица от българската емиграция, което пък създава условия за изпълнение на разработените от Държавна сигурност задачи. Изготвен е план от отдел IV – ПГУ – ДС, съгласно който „Христов“ трябва да докладва кои са истинските причини за разцеплението в Българския национален фронт, какви са изгледите за една трайност на това разцепление и какви са неговите (на „Христов“ – б.м.) възможности за подпомагане и поддържане на статевиците в тяхната борба срещу хората на Иван Дочев, без обаче той да взема пряко участие в тези вътрешни „политически“ емигрантски борби. От „Христов“ се иска да даде преценка кое от двесте крила на БНФ има по-голямо влияние сред емиграцията, кое от двесте крила води по-остра враждебна дейност срещу НРБ и кое от тях получава по-силна поддръжка от американските власти. По-нататък в плана се изисква от „Христов“ да даде оценка на своите възможности за провеждане на мероприятия за изгонване на Калин Койчев от длъжността председател на епархийския съвет, с цел пресичане на опитите му да използва вражеската емиграция (ВЕ) за подгивна дейност срещу НРБ.

От агент „Христов“ се иска още да посочи имената на свещеници, на които смята да се опре, за да провежда линията на Св. Синод в Българската загранична епархия (БЗЕ) в САЩ и с тяхна помощ да води внимателна борба за постепенно намаляване на влиянието на епископ Кирил Йончев.

Това са малка част от задачите, с които се е занимавал и решавал „духовникът“ агент „Христов“. В част от доклад за работата на агента се съобщава следното: „На 15.11.1976 г. от 18.00 до 20.00 часа другарят генерал Владимир Тодоров проведе заключителна беседа с „Христов“... Др. ГЕНЕРАЛ обяви заповедта за награждаването на „Христов“ с медал „30 години от победата над фашистка Германия“ и уведоми „Христов“, че му е присвоено поредно войнско звание „майор“. Той поздравил „Христов“ с неговата 50-годишнина и му пожелал здраве и успехи в неговата трудна работа. Др. генерал Тодоров обяви на „Христов“, че е приет в редовете на Българската комунист-

тическа партия... На „Христов” бяха дадени 1000 долара.”

Със смяната на офицера, който ръководи „Христов”, е сменен и псевдонимът му. „Христов” става „Торис”. Симеон („Христов”, „Торис”) започва работа и с братята, както нашите служби наричат съветските си колеги.

В част от доклад на отдел IV на Първо главно управление (ПГУ) на ДС от 12 август 1977 г. се описват характерните моменти от оперативната работа на „Торис”:

– От пролетта на 1973 г. с „Торис” се минава на конспиративна връзка – срещи предимно в Ню Йорк след щателна проверка за ВН (външно наблюдение). Срещат го ОР (оперативен работник) на прикритие в нашата мисия в ООН и ТИС (Янев и Краев).

– През периода „Торис” е обект на американските специални служби. Техни представители влизат в пряк контакт с него, задълбочават връзките си до прерастването им в агентурни такива.

– С „Торис” установява връзка представител на гръцкото военно разузнаване и се договарят за бъдеща съвместна работа.

От анализа на получените данни ПГУ-ДС прави следните изводи:

– „Торис” се очертава като активна, упорита, властолюбива личност. Способен е да се заплете в интригите на духовенството, за да постигне лично издигане...

– Горното не остава незабелязано от американските специални служби, които умело използват тези му слабости.

– Твърде вероятно е „Торис”, с цел да придобие по-голяма тежест пред нас, да нагласява и украсява някои факти за специалните служби на САЩ и Гърция.

– „Торис” няма необходимите качества за ОР.

– От анализа на данните за връзките и обкръжението на „Торис” може да се предполага, че по време на пребиваването си в САЩ същият почти непрекъснато е бил в ползрението на специалните служби. При това положение контактът му с нас е разкрит...

Предвид гореизложеното е необходимо да се вземат мерки за изтеглянето на „Торис” от САЩ и оставането му в страната по възможност през идущата 1978 г.

София, 12 август 1977 г.

Зам.-началник отдел IV ПГУ-ДС
полк. Д. Кузев

Липсата на качества, необходими за успешната работа на „Торис” като агент на българското разузнаване, обвързаността му с американските разузнавателни централи ЦРУ, ФБР и военното разузнаване, с гръцкото военно разузнаване, с масонската ложа и Малтийския орден – всичко това документално оформено в досието на Симеон – агент и офицер от ДС и член на БКП, говори за един морално пропаднал „духовник” и човек.

Американските специални служби организират Американската ортодоксална църква и поставят задача на Симеон да извади Българската загранична епархия от лоното на БПЦ и да я включи в състава на Американската ортодоксална църква. Симеон полага неумоверни усилия, за да изпълни поставената му от американските специални служби задача, но без успех.

Подобен е и случаят със Световната организация на източноправославното младежко движение, рожба на същите американски служби. И тук Симеон проявява изключително усърдие и силно желание да изпълни поставените му от тези служби задачи. Продажникът не се чувства вече българин, а американец, не само по паспорт, а и по чувство за национална принадлежност.

Към настоящото изложение са приложени няколко документа, които потвърждават всичко изложено по-горе.

Св. Синод на БПЦ и покойният патриарх Максим са били наясно с антицърковната и антинационалната дейност на Симеон. Въпреки това и Синодът, и патриархът са позволили да бъдат шантажирани и изнудвани от изменника. Време е Св. Синод и патриарх Неофит да вземат отношение по този скандален случай, да лишат Симеон от духовния сан и да го изгонят от редовете на БПЦ. Не може комунист, член на БКП и офицер от Държавна сигурност да бъде и български митрополит. Това е гавра с Църквата, вярата и морала, ако такъв изобщо има в БПЦ и българското общество.

Д-р В. Стоянов

**Божието
Богу**

Проф. Димитрина
Нанева*

Независимост – 22 септември 2013 г.

(105 години по-късно)

Лятото свърши. Протестиращите младежи срещу правителството „Орешарски“, както и гурбетчиите, напуснаха Отечеството и се завърнаха в „учебните си бази“ и „работни места“. В центъра на София остана „народът“ – около 200 души, които „про и контра“ продължават да развяват българското знаме. „Провинцията“ мълчи, прави си зимнина, за да я изпрати на „гражданите софиянци“ – дъщери и синове, за да „изкарат“ зимата. Петпроцентното намаление на тока едва ли ще повлияе на пенсионерските сметки; въпросът обаче е, че в държавата има „гражданско общество“, то действа съгласно демократичното законодателство у нас и е „будната съвест“ на нацията.

В цялата зимна и лятна „политическа шумотевица“ на 2013 г. най-много си изпати партия „Атака“; новият ни „Реформаторски блок“ дори я нарече „ултранационалистическа“. На неговия председател г-н Р. Кънев и през ум не му мина, че лозунгите и идеите на „Атака“ не са нейни, а са сътворени в ежегодната лятна академия на Германската социалдемократическа партия в Дрезден, Германия. Академията между другото също се нарича „Атака“...

Протестиращите студенти и гурбетчи пък доказаха само едно: едните, че добре усвояват „новите знания“ в Европа, а другите – че имат „топла връзка“ с левите партийни централи в Испания, Италия, Франция, Гърция и т.н. Въпросът „кой колко плати“ от различни неправителствени организации у нас, които, както по Живково време, са само „секции“ на национални „граждански“, неправителствени организации, също остана без отговор. Националните телевизии си свършиха „почтено“ работата – всички излъчиха списък на сумите, отделени за „проиграване“ на „сценариите на недоволството“ у нас. Логиката на тези процеси е убийствена – „социалистическият прогресивен менталитет“ на народа ни трябва да се

демонстрира непоколебимо, няма да гледаме назад и да говорим за царе, я! Къде си е по-добре с „република“ – никой не знае, кой пие и кой плаща, колко бездънни джобове на „наши хора“ се напълниха с „народни пари“, как кротко живковите партийни секретари прекарват старините си в САЩ или как „комунистически генералски щерки“ имат по 400 млн. наследство и т.н.

Кой е виновен?

През 1936 г. американската политическа социология достига до заключението, че „елиът твори историята“. Изводът не е „демократичен“. Поради това 10 години по-късно „десните“ победители във Втората световна война – САЩ и Великобритания, гарантират на „левия техен другар“ СССР правото да направи централно- и източноевропейските нации „демократични“. И той не им прощава – прави го! Сред тези нации е и българската.

Само за по-малко от едно десетилетие (1944-1953) България се прощава с около 300 хиляди свои чедра, които по волята Божия са я наредили на челно място в предвоенна Европа. Поводът за това е измислен – те са „фашисти“. Смъртта на цар Борис III и възкачването на престола на малолетния цар Симеон II сякаш „отвързва“ ръцете на „хранените хора“ на царството ни – офицерския корпус на България. По висши „дипломатически и исторически съображения“ голяма част от него престъпват военната си клетва и се „настаняват“ в редиците на Трети украински фронт, за да се бият с „фашистите“, т.е. съюзниците на България преди това. Факт е, че не съществува военен договор между Царство България и СССР по този повод, с което легално да се оправдае „завоят“ им и днес...

Съюзът на българските национални легиони – крепителят на националния дух на българската младеж през 30-те години на XX в.

– също предава принципите си. „Веруюто на легионерите” (1935) заявява, че благоденствието на народа ни може да се постигне само ако той е „обединен около трона на българските царе”... Друг въпрос за анализ е как тази „фашистка” организация е монархически ориентирана, а не републикански настроена.

„Демократизацията” на нацията ни пък започва с бомбардировките на „десните” победители още по време на войната след кончината на цар Борис III. Щетите от техните бомбардировки над Родината и до днес не са оценени, както и точното число на жертвите им е неизвестна. Фактът остава неоценен и след 1989 г.: наследниците и на легионерите, и на други, уж „свестни” българи, се „юрват” към САЩ и Великобритания – стандартизираните държави за „свобода и демокрация”, сигурно за да им се поклонят за „свободата”, която те им гарантираха преди 70 години. Не обсъждам каква е причината за избора им – непризнание на научните им способности у нас, егоцентризъм или други лични подбуди. Историята обаче посочва, че българската царица Йоанна, съпруга на цар Борис, по никакъв повод не посещава двете държави до края на живота си...

50-те години „съветски комунизъм” у нас ни докара и други беди – анархизъм, атеизъм и предателски манталитет на българите в името на собственото им благополучие. Страшно е да си помисли човек, че всеки трети българин през този период е бил „доносник” или „агент” на ДС, че всички 99% са били републиканци, защото са забравили „своя род и език”, както пише Паисий.

Но, изглежда, трябва да си признаем поне този личен грях пред Бога – няма друга европейска нация, която да нарича и днес свещенослужителите на Светата църква (православна и католическа) „попове”! Фигурата на „червения поп” по Гео Милев днес не само мъти мозъците на младите българи, но и не възнамерява скоро да „излезе” от там. Чалгата и „комунистическото мафиотство” се превърнаха в лого на „политическата ни и социална еднородност”. Както беше заявил патриархът на литературата ни Иван Вазов: „Аферим, бабо, машаллах!” – станахме по-големи комунисти от руснаците без комунизъм!

През 2011 г. Унгария прие нова конституция. Нейно начално изречение е фразата: „Бог да благослови Унгария”! Кой трябва да благослови България днес?!

Преди 105 години

Цар Фердинанд I обявява независимостта на държавата ни от Османската империя, след извършването на Младотурската революция в нея (юли 1908 г.). Всеобщо е народното ликование от връщане на историческото царско достойнство на България – белег на политическата ѝ самостоятелност. 105 години по-късно сънародниците ни може би щяха да бъдат по-щастливи, ако Т. Живков беше възкръснал! С такова безразличие президентът г-н Плевнелиев, който по Конституция е държавен глава, напусна страната, за да се „представи” пред ООН и да не участва в честванията по този повод. Нима американският президент на официален празник на САЩ може да отсъства от държавата?! „Комунистическият републикански дух” толкова ни е обсебил, толкова ни е станал „втора природа”, че забравяме, че сме първо българи, а след това европейци, „американски граждани”, ганайци (да ме прости държавата им) и т.н. _Защото титлата, която носи цар Фердинанд, е „Цар на българите”, а не „цар на царството”! Неговият внук – цар Симеон II, е също „цар на българите” – нека да не го забравяме! Всъщност на 22 септември 2013 г. чествуваме своето величие и самостоятелност като нация, а не се прекланяме пред „корона и привилегии”, „короната” е символът на независимостта ни, „петолъчката” – символът на подчинението ни.

Ако все пак бъда обвинена по „комунистически маниер” в ретроградност, заявявам, омръзна ми да бъда „прогресивна” или някой друг да се грижи за моята „прогресивност” и да ме напътства по този повод. Искam си държавата, искам си Царя, искам си Бога – православния! Днес, тук и сега! Другото оставям на републиканците – комунисти, социалисти и анархисти – те да са „прогресивни”! Време е!

За България!

* Димитрина Нанева е дъщеря на легионер и „царски офицер”, внучка на „царски офицери”, праплетеница на Яворов.

Сръбско-българската война

(2 ноември – 9 декември 1885 г.)

След Съединението (6 септември 1885 г.) вместо от Турция, чиито интереси са накърнени от него, България е била нападната от Сърбия. Опрян на договора си с Австрия (1881 г.) и възползвайки се от конфликта на България с Русия, крал Милан, в името на политическото равновесие, се противопоставя на Съединението и на 2 ноември 1885 г. обявява война на България.

Почти цялата българска войска се намира на турската граница, откъдето се очаквало да възникнат усложнения. В този именно критичен момент сърбите навлизат в България и стигат до Сливница, където били задържани от българските войски и върнати на изходните им позиции.

Българското военно командване, преценявайки военното положение, веднага прехвърля войски от турската граница на сръбския фронт (14 и 15 ноември) и при Пирот двете армии се срещнали при пълен боен състав. Българските лъвове под напора на чувствата, предизвикани от обединението на Северна и Южна България, и умело командвани съобразно условията, нанесли пълно поражение на сърбите. Пирот паднал! Победният марш на българските войски продължил, докато със съгласието на всички велики сили срещу българските войски били изпратени австрийски.

На 9 декември при Пирот било сключено примирие, а на 19 февруари ст. ст. бил подписан в Букурещ мирен договор.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, ИНК.

129 ГОДИНИ ОТ СЪЕДИНЕНИЕТО
на Източна Румелия с Княжество България

СЪЕДИНЕНИЕТО ПРАВИ СИЛАТА

2014

ЯНУАРИ	ФЕВРУАРИ	МАРТ	АПРИЛ	МАЙ	ЮНИ
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28	31 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	30 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29
ЮЛИ	АВГУСТ	СЕПТЕМВРИ	ОКТОМВРИ	НОЕМВРИ	ДЕКЕМВРИ
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

Букурещки договор (1886 г.)

Това е договорот за мир, с който се приключва Сръбско-българската война. След примирието от 9 декември 1885 г. делегатите на двете воюващи страни се срещнали в Букурещ, за да се договорят за клаузите му. След дълги преговори и при посредничеството на Портата (турското правителство и парламент) на 19 февруари 1886 г. (ст. ст.) договорот бил подписан. Той съдържал само един член – между Сърбия и България се възстановяват мирните отношения. Великите сили не допуснали победителят да получи нито някакви територии, нито военно обезщетение.

Бел. рег.: Освен този договор в Букурещ се подписват още два договора, засягащи българския суверенитет и териториална цялост:

Букурещкия договор (1913 г.)

Договорот за мир, сключен в Букурещ на 28 юли (ст. ст.) 1913 г., с който приключва Междусъюзническата война. Той урежда отношенията между Румъния, Гърция и Черна гора, от една страна, и България – от друга.

Букурещкия договор (1918 г.)

Договор за мир, сключен в Букурещ на 7 май 1918 г. между Германия, Австро-Унгария, България и Турция, от една страна, и Румъния, от друга, за прекратяване положението на война и за възстановяване на приятелските отношения – обезсилен с Версайския договор от 1919 г.

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

До г-н Генчо Нанков,
Хилтън, САЩ

Във връзка с 62-годишната емигрантска дейност на Генчо Нанков от с. Извор махала (в полите на Връшка чука, България) редакционната колегия на сп. „Борба” му пожелава здраве и спокойни старини.

Само на 19 години той емигрира в Югославия и се бори с оръжие в ръка срещу зверствата на комунистическия режим там и у нас. От Югославия през Германия емигрира в САЩ. В продължение на 6 години служи в американската армия и воюва срещу пълзящия комунизъм в Корея.

След 10 ноември 1989 г. често посещава България. Въпреки че не чува галовни майчини думи и не усеца бащина подкрепа, се радва на бащината стряха, под която с умиление се връща към изстраданото си детство.

Генчо Нанков е дългогодишен член на Българския национален фронт. Името му влиза в страниците на сп. „Борба” с материали, които изпраща за отпечатване.

Нека старините му протекат в спокойствие, окрияни от грижите на съпругата му Хилдигард, която е от българско потекло, родена в Казанлък.

Бъди здрав, Генчо! България не ще забрави верните си синове, патриоти, които са посветили живота си на борбата за освобождаване на България от влиянието на комунистическия ботуш.

„Борба”

Календар на сп. „Борба”

ОКТОМВРИ

1 октомври – 125 години от откриването (1888) на първото висше учебно заведение в България – Софийския университет „Св. Климент Охридски”.

3 октомври – 95 години от подписването (1918) на манифеста, с който цар Фердинанд се отказва от трона в полза на престолонаследника княз Борис Търновски.

7 октомври – 130 години от рождението на Рачо Стоянов, български писател, драматург, журналист и преводач (1883-1951).

22 октомври – 110 години от рождението на Златю Бояджиев, български художник, живописец (1903-1951).

НОЕМВРИ

3 ноември – 25 години от учредяването (1988) на Клуба за подкрепа на гласността и преустройството в България. В основата му са 80 интелектуалци от София.

10 ноември – 180 години от рождението на Добри Войников (1833-1878), български възрожденец, учител, писател, театрален деец и общественик. Той е основоположник на българския театър.

14 ноември – 70 години от първото (1943) англо-американско въздушно нападение над София по време на Втората световна

война. 91 бомбардировача В-25 хвърлят общо 141 тона бомби. Убити са 31 души и 104 са ранени.

17 ноември – 120 години от смъртта на княз Александър I Батенберг (1857-1893), княз на България (1879-1886).

22 ноември – 130 години от рождението на Сирак Скитник (Панайот Тодоров Христов, 1883-1943), български художник, поет и театрален критик. Първ директор на Радио София (1935-1943).

ДЕКЕМВРИ

10 декември – 15 години от приемането (1998) на промени в Наказателния кодекс, с които се отменя смъртното наказание и се заменя с доживотен затвор без право на помилване.

20 декември – 70 години от героичната гибел на поручик Димитър Списаревски (1916-1943), български военен летец. Загибна в първия си боен полет, след като свали над София един американски бомбардировач чрез въздушен таран (върхлита върху него – жива торпила). Тази своя саможертвена акция пред олтара на Отечеството Списаревски осъществява в бой с англо-американските въздушни бомбардировки над София през време на Втората световна война.

За да я има
България

Всеобщ упадък на българските нрави, изумявали света

Мъка и болка стягат гърдите ни. Защо и как стана това, промяна, преход ли е и от какво към какво? Лицемерен, лъжлив, фалшив е нашият 23-годишен преход. Преход, чиито мащаби се измерват единствено и само с пари и властолюбие, а не с морал и честно, истинско родолюбие. И все пак има малко някакво желано очакване за нещо по-добро, по-човеколюбиво и грижовно. Дано! Дано! Дано!... казваме си в неговото очакване.

Хората загубиха доверието в държавата, в институциите. Загубиха доверие към основните категории, които оформят морала човешки – чест, достойнство, почтеност, човечност, милосърдие. В продължение на повече от две десетилетия те се изместили от лъжата в най-порочните ѝ форми, тарикатлъка, лицемерието, популизма. Носим на раменете си раницата с грижите и оскъдните радости. Това ли заслужава българинът, изумявал света с трудолюбието, ученолюбието, родолюбието си всеотдайно, почтеността и високата си чиста нравственост.

Безмерно до престъпност властолюбие, славолюбие, жестокост, сребролюбие. Несигурност на човешкия живот: себе си хвърля от терасата, деца се изоставят на улицата, грабежи, изнасилвания, убийства, отвлечения, наркомания и т.н. Властва злото, завладяло човешкия род. Човекът, изпаднал в тежка мизерия, се самоубива, запалва. Поредица от удари, теглещи страната ни назад. Упадък на нравите, разбунтувана душевност без определена посока към добро или зло и т.н.

Тревожно е и песимистичното настроение, примирението на затворилия се в своя собствен свят творец. Наложително е тържеството на разума, обезверяването и отчаянието да отстъпят пред духовното извисяване, вяра във възможностите на човешкия ум и здрав смисъл. Помъдрял от житейските изпитания, гражданинът да намери и тръгне по верния път към по-добро бъдеще. Необходима е не формална, показна близост до човека гражданин, а преклонение пред обикновените люде, носители на добродетели, на чувство за чест и достойнство с всеотдайност за себераздаване. Възхвала на нравствено чистата, силната личност. Песимистичното настроение и затворили се в своя собствен свят истински творци да се ориентират към достойна за уважение активност в полза на човешкия и обществения напредък.

„Царство, което се гроби, загива!“ Този надпис послание четем на иконата на Давид – големия син на комит Никола, изобразен с книга в ръка. А и историята вярно ни доказва, че епохите ни на възход винаги са били белязани с устрема към единство и сцепление на народните маси, епохите ни на гибел и робство са дамгосани със знака за раздори, борби за власт и имане, бездушие към всичко ценно, сътворено от мъдри хора. Добре е да помним това.

Целта и смисълът на човешкия живот е индивидуалното щастие. **А целта и отговорността на държавата е да увеличава това щастие**, защото няма нищо по-хубаво от това да чуваш стъпките си по земята българска, а сянката ти неотлъчно да те следва по петите. Дължим на човека българин много, а той дължи твърде много на себе си и на обществото. Докато не е станало късно и необратимо, докато ги има все още България и българинът.

Елена Вачева, Хасково

Прикрита
истина

Лъчезар Тошев

70 години от кончината
на цар Борис IIIНеосъщественият
Неутрален блок

На 28 август 2013 г. се навършват 70 години от кончината на Царя на българите Борис III. Все още смъртта на цар Борис остава обвита в загадка. Убит ли е той и от кого или е починал от естествена смърт? Царят умира в момента, в който вече е сложил ръката си на държавното кормило, за да извърши завой в българската външна политика и да изведе България от войната по примера на италианския си тъст Виктор Емануил III. Планирал е формиране на "Неутрален блок" с Унгария, Румъния и Турция. Това е страница от нашата история, напълно неизвестна за повечето българи и все още извън интереса на повечето историци. Известно е, че цар Борис отказва на два пъти влизане на България в Тристранния пакт на Германия, Италия и Япония. Това става едва на 1 март 1941 г., когато германската армия вече е започнала навлизането си в България. България обявява война на САЩ и Великобритания, но не и на СССР. От своя страна САЩ обявяват война на България чак през юни 1942 г. Няколко месеца по-късно двете воюващи страни влизат в контакт. Това става в Швейцария.

Около новата 1943 г. цар Борис получава картичка от Рене Шарон, с когото се познава от дейността му като комисар на Обществото на народите в България и са в приятелски отношения. Шарон по това време поддържа връзка в Алън Дълес – брат на външния министър на САЩ Джон Фостър Дълес, по-късно шеф на ЦРУ и пр., чиято мисия в Швейцария по онова време е да осъществява връзка със среди от лагера на противника. На 9 януари цар Борис нарежда на българската легация в Берн да издири г-н Шарон и да му предаде благодарностите му по повод изпратената картичка. Така той дава на Шарон да разбере, че човекът, чрез когото ще се води този контакт, е Георги Кыосеиванов. Кыо-

сеиванов е бивш премиер и бивш министър на външните работи, а по това време посланик в Швейцария, изпратен като "резерв" за такъв случай.

МИСИЯТА НА МИЛЪО МИЛЕВ

В началото на 1943 г., на 10 февруари, цар Борис изпраща на обиколка в Европа един български дипломат – Милъо Милев. Той е известен с това, че от 1935 г. е бил личен секретар на бившия премиер Кыосеиванов. Милев посещава при тази обиколка Швейцария, Франция (Виши), Испания и Португалия. Истинската цел на обиколката му обаче е срещата с бившия му шеф Кыосеиванов. На срещата известният с прозорливостта си политик прави анализ на ситуацията, при която заявява, че германците няма да могат да унищожат живата сила на съветската армия, а върховното усилие, което правят, ще ги изтощи напълно и ще ги изправи пред катастрофа. В такъв случай трябва да се очаква болшевиизиране на Европа, което САЩ и Великобритания няма да могат да предотвратят. Кыосеиванов информира Милев, че американците са направили опит за контакт с него, чрез Алън Дълес, личен пратеник на Президента Рузвелт, а също и на Офиса на Стратегическите служби (ОСС, днес трансформиран в известното ЦРУ). Тогава тази служба се ръководи от полковник Уилям Донован, известен с посещенията си в България, при което е бил приет от цар Борис на 21 януари 1941 г. Кыосеиванов твърди, че е отказал контакта, но препоръчва такива контакти да се осъществяват чрез политически неутрално лице в Швейцария.

На 11 март 1943 г. в Женева Милев провежда среща с Рене Шарон, който е във връзка с Алън Дълес. Първият въпрос на Шарон по време на срещата е дали България води политически разговори с Турция? Такива преговори – казва той, се водили между Турция и Румъния. Той споменава и за пред-

стояща военна акция на съюзниците на Балканите. Тук Шарон е в противоречие с информацията на Кьосеиванов, получена от друг източник, че Русия е сложила „вето“ на такава операция.

ДОКЛАДИТЕ НА АЛЪН ДЪЛЕС

През 2010 г. беше публикуван сборник с доклади и телеграми, които Алън Дълес е изпращал във Вашингтон. По този начин можем да проследим реакцията на САЩ в този започнал диалог с България. (From Hitler's Doorstep. The Wartime

Intelligence Reports of Allen Dulles, 1942–1945, Neal H. Petersen). От тези документи разбираме, че контакти между български политици и Дълес е имало. На 27 февруари 1943 г. той предава за разговор с Атанас Буров. При този разговор Буров посочва, че армията изцяло стои зад царя, а без нея промяна в политиката на България не би могла да се осъществи. Ето защо той препоръчва да се спрат атаките срещу цар Борис по радио „Лондон“. На 2 март в телеграмата си Дълес съобщава, че в България може да се образува нов кабинет начело с Кьосеиванов. На 6 март 1943 г. той предлага във Вашингтон да се предприемат мерки за откъсване на сателитните държави от Оста. Споменава Румъния, Унгария, България и донякъде и Хърватия. Обосновката, която прави, е, че тези държави са влезли в Тристранния пакт под натиск и в резултат на окупация. За да се откъснат от Оста, на тях не трябва да се предлага безусловна капитулация. Такава капитулация трябва да се иска само от основните държави от Оста, но не и от сателитните държави – пише Дълес. Дори стига дотам да говори за икономическо сътрудничество с тези сателитни държави (и подпомагане на възстановяването им след войната). (Милев се връща в България на 18 март 1943 г., т.е. телеграмите на Дълес са изпратени по време на неговата мисия в Швейцария.)

В книгата си „The Secret Surrender“ – тайното предаване, Алън Дълес пише: „Ако ние постигнем бърза капитулация на германците, съюзническите войски първи биха окупирали Триест – ключа към

Адриатика. Ако този план не успее и германците продължават да се сражават на удобни позиции западно от Венеция – в сянката на Алпите, силите на комунистите или съветските войски, преминавайки през Унгария, или силите на Тито от Югославия, поддържани от про-комунистически партизани, биха се оказали в Триест, а може би и по-западно – преди нас.“ Споменава се и за засечен от германците разговор между Сталин и Тито, в който съветският диктатор е настоявал югославските сили да се подготвят за прехвърляне в Северна Италия – чак до френската граница, като съединението им с френските партизани би създавало пояс на съветски контрол, преминаващ през Южна и Западна Европа, който би могъл да бъде използван като база за последваща комунизация на Франция и Италия. Това не се е харесвало на САЩ и на Великобритания. Без съмнение това състезание за влияние между съюзниците съществува още преди това. През 1943 г. съветските войски са далеч на изток – около Сталинград. Завоят в политиката на балканските страни е възможен, макар и нежелан от СССР. Сталин не би могъл да повлияе на евентуална промяна на позициите на Балканите по това време.

АРХИВИТЕ НА ГЕН. ДОНОВАН – ПЛАН ЗА ОТКЪСВАНЕ НА БЪЛГАРИЯ ОТ ОСТА

Благодарение на д-р Нора Димитрова и нейния съпруг проф. Кевин Клинтън от Корнелския университет на САЩ (специалисти по антична история и археология), разполагаме с голям обем от американския архив за този период. Те се „запалиха“ по идеята и ми оказаха неоценимо съдействие по изискването на необходимите

документи от американските архиви. Най-интересният от тези документи е Планът за откъсване на България от Оста, внесен от генерал Уилям Донован – Директор на Офиса на Стратегическите служби на САЩ. Този план носи дата 2 август 1943 г., макар че според проф. Майкъл Бол още през месец май 1943г. Рузвелт нарежда на Донован да се провери тази възможност. В този план се прави анализ на ситуацията, разчита се

на подкрепа от цар Борис, от генералния щаб на армията и от църквата. Донован посочва, че България разполага със 700 000 добре обучени и екипирани войници, които биха могли да воюват на страната на съюзниците. Оценява се колко дивизии биха били нужни на Германия, за да парира евентуалната българска съпротива, каква материална помощ съюзниците могат да окажат на българската армия и на страната в този момент. Забележителното е, че всичко това се планира по време, когато двете страни са във война! Първоначално планът на Донован е конфронтанс от Обединения комитет на началник-щабовете с аргумента, че няма ресурси за реализирането му. На 20 август генерал Донован внася втори меморандум. Той включва и Румъния, и Унгария. Пледира за своя план на конференцията на най-високо ниво между САЩ и Великобритания в Квебек, известна като „Квадрант“. В крайна сметка Рузвелт разрешава да се действа в тази посока. Щабовете се съобразяват с това.

ДОКЛАДИТЕ НА ДИМИТЪР ТОШЕВ ОТ БУДАПЕЩА

Известна светлина за това какво се готви в Югоизточна Европа хвърля един доклад на българския посланик в Будапеща Димитър Тошев (син на бившия премиер и дипломат Андрей Тошев, от когато поема щафетата на посланик в Унгария). В Държавния архив са запазени много негови доклади. От тях може да се научи за трескавите опити за излизане на Унгария от войната. (Същото личи и от телеграмите на Дълес от Швейцария по отношение на Унгария.) В Румъния положението е същото. Докладите на Тошев по темата за излизане на България от войната са били три. За съжаление е запазен само последният от тях – този от 22 септември 1943 г., но и той хвърля достатъчна светлина върху темата. Ето откъс от него, в който се описва положението в Унгария:

„III. Подчертан интерес към образуването на югоизточен блок с Турция. Министърът на външните работи, г. д-р Гици подчерта пред мен, че унгарското правителство още от първия момент е възприело напълно тази идея /спр. р-порти №№ 27 и 46 от 5 IV и 10V т.г./ (които не са открити в архива – б.а.). Тия дни, говорейки за загубата на Н.В. Цар Борис III, Министър Председателят, г. д-р Калай, многозначително каза: Голяма е загубата и за нас, защото очаквахме с пълно доверие, че ще ни помогне да реализираме блока.“

Все повече свидетелства се появяват за това, че цар Борис е планирал създаването на неутрален блок на Балканите, включващ България, Унгария, Румъния и Турция, и дискретно е координирал действията на страните за това. В спомените си Царица Йоанна също наемква за контактите му с румънците по този въпрос, както и че те са били засечени от германското разузнаване. Това обяснява и въпросите на Рене Шарон към Милчо Милев относно преговорите с неутрална Турция и с Румъния. На 25 юли 1943 г. в Италия е свален Мусолини. В швейцарската преса започват да се появяват статии за предстоящ завои и в българската външна политика.

КЪОСЕИВАНОВ В СОФИЯ

Моментът за действие е настъпил. Къосеиванов е извикан на консултации в София. На гарата в Берн го изпраща бившият президент на Швейцария, началник на политическия департамент и член на Федералния съвет Марсел Пиле-Гола, негов личен приятел. Къосеиванов пристига в България на 4 август 1943 г. Приет е първо от премиера Филев. На него той не му казва нищо особено. Заявява, че вярва в германската победа и пр. Казал му, че не се среща с американците, но сондажи при тях е правил Пиле-Гола. За сондажите на Пиле-Гола споменава само, че съюзниците не биха признали териториални придобивки на България, освен Южна Добруджа. На 6 август Филев докладва на царя за разговорите с Къосеиванов. Царят демонстрира лошо отношение към Георги Къосеиванов и настоява той веднага да бъде изпратен обратно! При това, още преди да го е приел за доклада, за който го е извикал. Същия ден следобед двамата се срещат лично. За тази среща доскоро нямаше никаква информация и беше една от загадките в нашата история. От дневника на Филев се разбира, че на 7 август той отново се среща със своя предшественик на премиерския пост. На тази среща Къосеиванов му споменава за писмо от Алън Дълес до Рене Шарон относно България. Шарон бил препредал в кавички това писмо в своето до цар Борис. Къосеиванов не бил казал на Филев за него при първата им среща, за да съобщи първо на царя. По негово поръчение той го информирал сега. Но писмото не му показва. На 8 август цар Борис и Къосеиванов се срещат отново на обед. За тази среща Филев дори не е информиран. В спомените си Стефан Бочев – зет на Къосеиванов, съобщава, че в края на този обед Къосеиванов е получил един царски подарък – копчета за ръкавели

с диаманти. Съвсем не изглежда двамата да са в лоши отношения?

На 10 август цар Борис показва на Филов писмото на Дълес до Шарон и му дава да го прочете. Така оказва демонстративно доверие на своя премиер. В Дневника си Филов предава съдържанието на писмото така: *„Подкрепата, която България оказала на Оста, е толкоз голяма, дето България не могла да не се третира наравно с другите неприятели на англо-саксонците. Осъждат се остро мерките срещу евреите, които били необясними, като се знаело предишното отношение на България към малцинствата.“*

Филов може да е спокоен. Германските му приятели – също! При това положение изглежда, че промяна в българската политика не може да има.

На тази среща му било дадено да прочете и писмо до царя от опозиционните лидери Кимон Георгиев, Венелин Ганев, Кръстю Пастухов, Цвятко Бобошевски и Никола Петков.

Тези писма не са открити в архива и вероятно заедно с дворцовия архив са сред българските документи, заграбени като плячка от съветската армия, и най-вероятно днес все още се намират в Москва. А писмото на Дълес до Шарон липсва и в американските архиви, макар и да има позовавания на него в други документи.

Междувременно цар Борис използва още няколко свои пратеници като търговеца Любен Пулев, Киселов, Такворян и др. Рибентроп през 1943 г. поставя на три пъти въпроса пред цар Борис за целта на пътуванията на Пулев с дипломатически паспорт. Явно тези паралелни мисии са имали за цел да заблудят германското разузнаване. Впрочем не твърде успешно...

Дали тайните на „Сфинкса“ ще останат да лежат под неговият мраморен надгробен камък в гробището на Ла Тур де Пейлц, както пише Стефан Бочев в „Автопортретът ми като журналист и дипломат“. *„Много тайни – малки, а може би и не толкова малки, отнесе Кьосеиванов с изчезването си от този свят, без да напише спомени“*, пише Бочев.

В последното се уверих и след разговор с дъщерята на Кьосеиванов – Лили Кьосеиванова-Паю. С нея се срещнах през 2008 г. в дома ѝ в Монтроьо със съдействието на нейни близки роднини в София. *„Баща ми си отиде много натъжен за България – каза тя! – Не остави спомени...“* „Да напиша добро не мога, а да напиша лошо не искам“, казал големият наш държавник.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА НИКОЛА БАЛАБАНОВ

Един друг наш дипломат обаче хвърля светлина върху тайното писмо на Шарон. Това е Никола Балабанов – посланик на Царство България в Стокхолм и в Анкара. По време на своята емиграция, през 1964 г. в списанието „Bulgarian Review“ (vol. 4, Dec. 1964, стр. 47–48) той публикува част от своите мемоари. Там споменава отново за този меморандум, предаден на цар Борис. Балабанов е бил помолен от Шарон след смъртта на царя да говори по същия въпрос с принц Кирил в качеството му на регент. Ето какво пише той за съдържанието на това прословуто писмо:

„В първата половина на 1943 г. добър приятел на България, живеещ в Швейцария, беше помолен от американските служби да изпрати на цар Борис меморандум, в който, след като се посочва накъде отива войната, се препоръчва царят да даде знак по някакъв начин, че България има намерение постепенно да се оттегли от Оста Берлин-Рим. Меморандумът не изискваше незабавно скъсване, но съветваше да се предприемат мерки, които биха показали намерението на България да промени своята политика, когато дойде подходящият за това момент. Освен това меморандумът препоръчва мерките, предприети срещу евреите, да не стават по-сурови и по възможност да се анулират. В заключение меморандумът подчертава, че ако няма такава индикация от страна на България, за оттегляне от съюза с Германия, съюзниците ще бъдат принудени да предприемат военни действия дори на българска земя.“

Принц Кирил отговорил, че не е в течение на въпроса, за който е било търсено мнението му.

Без съмнение царят не е споделял дори с близките си за тази сложна игра.

Интересното в случая е, че този текст, цитиран от Балабанов, се различава много от текста, цитиран от Филов. Това показва, че цар Борис очевидно е дал на Филов друг документ. Вероятно и Кьосеиванов е бил в течение на тази игра, а може би и самият Шарон.

ДЪЛЕС ДОКЛАДВА

Една от тайните на „Сфинкса“ се оказва разгледана чрез доклада на Алън Дълес, изпратен на 29 август 1943 г. Той хвърля светлина върху разговорите в София между цар Борис и Кьосеиванов.

„Той (Кьосеиванов – б.а.) е маневрирал така, че да бъде повикан от Борис и това му дало въз-

можност да докладва директно на него вместо на Филев.

Той е предоставил посланието, представено в наш № 214, при първия разговор. Изглежда Борис е бил много впечатлен от посланието. Той е задържал писмото, казвайки, че желае да проучи всяка дума в него. По това време Борис е бил спокоен и в добро здраве и е заявил, че неговата цел е на всяка цена да спаси своята страна от по-активно участие във войната. Впечатлението, което Кьосеиванов е получил, е, че Борис е подвластен на страха и е наясно, че германците не го харесват и че те дори биха достигнали дотам, че да доведат до смъртта му. По време на втория разговор Кьосеиванов е заявил, че на този етап не е готов да ръководи правителство на национален съюз, на което Борис е отговорил, че в неговите намерения влиза едно преходно правителство, което да се справи с неотложните проблеми и така да се подготви пътят към национално правителство, начело на което той би желал да застане Кьосеиванов. (...)

ПРЕХОДНО ПРАВИТЕЛСТВО?

Пак в статията на Никола Балабанов, цитирана по-горе, намираме цитат от реч на Кръстю Пастухов пред Националния съвет на социал-демократическата партия. „Трябва да ви кажа, другари, че през лятото на 1943 г. преди капитулацията на Италия, аз бях помолен да съставя списък на един анти-германски кабинет, така че страната да може да обърне своя курс на вярност, но това беше направено при съвсем други условия. То беше направено **по инициатива на царя и чрез посредничеството на негово доверено лице**. Ние не успяхме да направим това, защото съюзниците изискваха пълна и безусловна капитулация – условия, които бяха твърде тежки.”

Такива изисквания към България не са отправяни, нито пък Пастухов би могъл да знае това. Нещо повече, в условията за примирие, приготвени за мисията на Стойчо Мошанов в Кайро година по-късно, също не е включена клауза за безусловна капитулация, нито за окупация на страната, а използване на територията за преминаване на войски и включване на българските въздушни и военноморски сили в действията на съюзниците.

Тежките условия се налагат по-късно – по искане на съветските представители. Но през 1943 г. за такива условия не е ставало дума. Очевидно, това е било „Преходното” правителство, планирано от цар Борис. След него според царския план следвало общонационалното правителство на Георги Кьосеиванов, за което научаваме от цитираната телеграма на Дълес. Формирането на неутралния блок пък би позволило България да не остава на милостта на съюзниците, нито пък да бъде заплашена от евентуален германски удар, тъй като такъв нов фронт би бил прекалено голям и нежелателен за плановите на Хитлер, а съюзниците биха преговаряли с него.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ИВАН Н. ИВАНОВ

Важен детайл за намеренията на цар Борис е свидетелството на депутата Иван Н. Иванов пред в. „Про и Анти” (бр. 31, 16 август 2010 г.). Бабата на г-н Иван Иванов – Мария, е сестра на Георги Кьосеиванов. На нея той се обажда при посещението си в София през август 1943 г. Казва й, че се връща в Берн да подготви легацията за предаване и до месец ще се върне окончателно в София. Това напълно съвпада с информацията от намерените документи и **показва сроковете**, в които се е планирал завоюят във външната политика на България.

Кой е Страхил Кузманов

Едно интервю на Алексения Димитрова

Страхил Кузманов е роден през 1942 г. „Баща ми е от Егейска Македония. Отраснал е в Истанбул, но бе българин, дошъл да служи на майка България и останал до края“, казва Кузманов. Майка му е от Перуицица. „Достойна жена! Дватамата ме възпитаха да съм достоен и доблестен българин“, казва Кузманов.

Когато през 1974 г. напуска България, е на 32 години. От 1961 г. до тогава има 4 пристъпи и общо 8 г. и 7 месеца затвор – като трудовак през 1966 г. е съден за опит да премине нелегално границата; през 1970 г. заради притежаване на валута и карта на България и съседните страни. От 1975 г. живее в САЩ. Един от инициаторите за създаването и разрастването на Българското освободително движение (БОД), шеф на Българския революционен съюз, член на ръководството на емигрантската организация Обединени български демократични сили. Женен е за американка. „31 година тя е моя добра другарка в живота. Неведнъж е страдала заради моята обвързаност с родината. Винаги е била търпелива и с респект към моята отговорност за освободителната борба в България“ Страхил Кузманов бе любезен да отговори на въпроси на в. „24 часа“ от Охайо.

Страхил Кузманов пред българското знаме в дома си в Охайо

– **Вярно ли е, че сте подготвяли взривяването на резиденциите „Бояна“ и „Оборище“, г-н Кузманов?**

– Да. Всичко, което съм вършил преди и след бягството ми, е било начин на борба срещу комунизма и за доброто на България. Бях само един от многото поборници за освобождение от червеното робство и за независимост от СССР. Годините, в които живяхме, бяха равни на ада.

– **Кога решихте да организирате атентатите?**

– Това стана без съгласието на БОД, чието ръководство не възприемаше тази тактика, но аз бях един от ястребите. Пратих писма до няколко институции в България, че ако не върнат майка ми от изселничество, ще взривя 13 български представителства на Запад. Имах подкрепата на част от Българския революционен съюз, но и много хора от БОД също поддържаха тезата, че борбата трябва да се води и по този начин.

– **Значи емиграцията бе разделена?**

– Така е. Имаше решителни, умерени, страхливци, предатели, агенти. Но в името на добрата организация някои решения не трябваше да се вземат публично.

– **Защо бяха осуетени атентатите?**

– Защото бяхме предадени. През юли 1977 г. влязох нелегално в България през Румъния, но взривът не дойде. По-късно в знак на протест създадох наказателния батальон „Борис Арсов“, на името на този, който отвлече в Австрия и убиха в Пазарджикския затвор.

– **Планирали ли сте атентати срещу паметника на съветската армия и съветското посолство?**

– Да. Имаше план и за взривяването на ОУ на МВР в Перник. Това бе преди да напусна България. Докато бях в затвора, а после в Белене, подбирах хора, с които, като излезем на свобода, да координираме действията си. Когато ми дадоха досието през 1996 г., в архива на МВР ми казваха, че не са виждали по-голямо досие от моето – около 3600 страници. Разработвали са ме повече от 30 години под различни названия – Искра, Подлец, Дурак, Скитник, с помощта на повече от 120 агенти.

– **За агенти са използвани дори църковни артисти.**

– Да, посрещал съм ги у дома, водил съм ги по ресторанти, а те са донасяли на ДС. Искях да привлека всеки българин, който може да работи за каузата. В ДС са знаели всичко за мен. При едно от разследванията в сградата на ДС в София бях обграден от 8 души. С белезници имах смелостта да им заявя, че ги ненавиждам. Те видяха в мен непокорна и смела личност, която знае какво говори и за какво се бори. С тях бяхме и останахме врагове. От досието си разбрах, че имало заповед

да бъда ликвидиран, но благодаря на всевишния, че ме опази. Всичко бе саможертва за доброто и бъдещето на българския народ. Победих в тази неравна борба. Щастлив съм, че България днес е свободна.

– **В докладите на ДС пише, че сте били финансирани от Анастасия Димитрова-Мозер.**

– Това не е вярно – преувеличено е от някой агент, внедрен в нашите редици. Никога не съм я познавал. Абсолютна измислица и лъжа е, че при успешно приключване на взривовите ще получим 50 хиляди долара. Никога не сме ползвали пари на чужди разузнавания, организации или правителства. Всичко сме давали от джоба. Вложих свои 10 хиляди долара за купуване на оръжие за атентатите.

– **Защо искахте да убиете консула във Вашингтон?**

– Той идваше на българските събори в Толедо, където се срещаше с българските шпиони в САЩ. Казах му да не е стъпил повече, че ще му изхвърчи главата, а той е пратил рапорт, че има закана, че ще бъде убит.

– **След 1980 г. сте продължили с мирни средства.**

– Працахме нелегални позиции, апели, програмата на БОД. Знаех, че отварят пощата, но имах и други канали. Чувствах, че сме предадени, че между нас има доносници. Имам много силна интуиция, а и получавах информация чрез вътрешната мрежа, която бях подготвил. Те ме информираха, че цели райони около бул. „Георги Кирков“, където живеях преди емиграцията, са блокирани от ДС, за да ме арестуват. Въпреки това между 1976 и 1985 г. успях да вляза 3 пъти нелегално в България с фалшиви канадски паспорти като син на бивши руски емигранти. Говорех добре руски. Целта ми бе да изграждам вътрешната мрежа на съпротивата. Бях верен последовател на Левски, който бе мой кумир. Ако всички емигранти бяха като мен, свободата щеше да настъпи много преди 10 ноември 1989 г.

– **Не ви ли беше страх?**

– Бях си сложил главата в торбата. Знаех, че ако ме хванат, ще ме убият, затова бях готов да действам пръв. Знах, че е имало заповед за елиминирането ми.

– **Не се ли притеснявахте, че при акциите могат да загинат невинни хора?**

– Не съм толерирал терористичните акции, в които загиват невинни и деца. Винаги съм мислел за това и ако е имало и най-малък риск, не съм предприемал нищо. Моите акции бяха насочени срещу резиденциите, където нямаше невинни. Бе ми омръзнало от вечеринки и прокламации, които не даваха резултат. Бях единственият сред емиграцията, който искаше създаването на Национална освободителна армия с мобилизация и военна дисциплина, но не стана, защото имаше много провокатори и страхливци сред емигрантите.

– **Кога напуснахте България?**

– На 11 март 1974 г. ме изселиха принудително в с. Топчиш. Бях предупреден, че ако се отдалеча дори на 500 м, ме заплашват 3 години затвор. Но успях да избягам. 1 седмица грижливо подготвих нелегалното си преминаване на границата. Бе студена зима, но това не ме спря. Бяха създали от мен фанатичен враг, готов на всичко. На около 200 м преди браздата бяхме забелязани и започнаха да стрелят. Раниха ме, но не изпитвах страх. Знаех – сега или никога. После вървях около 100 км пеш до Ниш, а оттам с товарни влакове се придвижих до италианската граница. От деня на бягството ми бяха минали 6 дни, бях загубил 18 kg.

– **Кога се завърнахте в България след промените?**

– Нямах търпение да съм на родна земя. След 9-месечно забавяне получих виза. Може би целта им бе да ме откажат, но не знаеха с кого си имат работа. Бях при подпалването на Партийния дом през август 1990 г.

– **С какво се занимавахте в САЩ?**

– 17 години имах строителна компания. Успях да заделя средства, които инвестирах на борсата, за да съм обезпечен на стари години. До 1989 г. развивах активна политическа дейност, но откак България тръгна по пътя на демокрацията, спрях. Не съм се връщал близо 6 години, но продължавам да следя какво става в родината.

– **Липсва ли ви България?**

– Да, винаги ми е липсвала. Ако нямаш ангажимент към семейството си, бих се завърнал. Аз отдавна съм американски гражданин, но съм първо българин. Няма нищо по-свято и обично от родината.

„24 часа“, 27 декември 2006 г.

Бел. ред. Страхил е редовен читател на сп. „Борба“. Рагва се на добро здраве. Живее в Охайо – САЩ.

Пишат ни

Уважаеми читатели на сп. „Борба”,

В редакцията на списанието между многото писма, които ежедневно се получават, се получи и такова от Габрово, с което наред с известни препоръки за действие на ръководството на БНФ, Инк., и редакционната колегия на „Борба”

четем:

„Използвам възможността с това писмо да ви изпратя... и копие на един много важен документ, определящ начина на третиране на окупираните народи от Съветския съюз.”

Ние, по-възрастното поколение, сме съвременници и живи свидетели на изпълнението от съветските окупационни войски в България на този документ. Той е пряко свързан с комунистическата власт, с която окупаторите дариха българските комунисти и тяхната партия.

Наш дълг е да го предоставим (документа) на младото и съвременно поколение, за да преценява отбирателно втъпяванията от някои нечистоплътни среди, че другото лице на окупатора може да бъде освободител!

БОРБА

ИНСТРУКЦИЯ ЗА УПРАВЛЕНИЕТО НА ОКУПИРАНИТЕ ОТ СЪВЕТСКАТА АРМИЯ ИЗТОЧНОЕВРОПЕЙСКИ ДЪРЖАВИ

КАА/08.113 Москва, 2.VI.1947 г. НК/003 47

1. В сградата на посолството да не се приемат местни информатори. Срещите да се организират от наши специални служби на публични места. Посолството приема информации чрез специалните служби.

2. Да не се допуска контакт между нашата войска и цивилни лица от страната. Забраняват се посещения на местни лица от нашия офицерски състав, контакт на войници с местни жени или на войници с войници от страната и нашата войска.

3. Да се ускори ликвидирането на граждани, които участват в или симпатизират на партии и организации отпреди войната и възстановили се след нея без наше съгласие. Да се използват за тази цел всички конфликти и недоразумения между тях, а също така и въоръжена опозиция.

4. В политическите репресии да се използват войници от армията (възстановена на наша територия) и след това да се ликвидират тези войници.

5. Да се ускори съединяването на всички социалистически партии в една – комунистическа, като всички водачи на тази партия да бъдат предварително утвърдени от органите на нашите специални служби.

6. Да се обединят всички младежки организации в една – комсомолска – с водачи, утвърдени от нашите служби. Преди обединяването да се ликвидират всички водачи на бивши юношески и младежки организации.

7. Делегатите на партийните конгреси да нямат мандат след конгреса. Да се елиминират делегатите, които са активни. За всеки следващ конгрес да се избират делегати, утвърдени от нашите служби.

8. Да се прави системно разследване на хора – добри организатори и специалисти, които са популярни. Тези хора да се привличат към нас, а ако откажат – да не се допускат до ръководни длъжности.

9. Да се организира – всички държавни служители, освен милиционери и миньори, да получават ниски заплати. Това специално да се отнася до здравните служби... съдебно-изпълнителските служби, просветата и културата.

10. Към всички органи на властта и всички значителни заводи да се включат хора, които сътрудничат на КГБ. Това да се осъществява без знанието на държавните местни власти.

11. Да се обърне внимание на печатната преса да не цитира сумарни количества и видове на стоки, които се изпращат в СССР. Да се посочва, че това е обменна търговия.

12. Местните власти да не издават на купувачите на земя, къщи и парцели нотариални актове, а актове за получаване.

13. Да се приложи такава специална икономическа политика към частното селско стопанство, че то да бъде с ниска производителност и неефективно. При втория етап да се започне колективизация на селското стопанство. Ако се появи силна опозиция – да се намали доставката на средствата за производство и се увеличат данъците към държавата. Ако и това няма ефект, то селското стопанство да се доведе до състояние да не може да изхранва държавата и да разчита на внос отвън на храна.

14. Да се формулират всички закони, укази и разпоредби за организация, икономика и право така, че да не се дава точно и прецизно тълкуване (с изключение на военните).

15. За всеки проблем да се създават комисии, съвети, инструкции и т. н., така че никой от тях да няма право на окончателно решение без консултации с останалите.

16. Самоуправляващите органи на заводите да не могат да имат влияние върху дейността и развитието на предприятието. Те могат да се занимават само с изпълнение на полученото задание.

17. Профсъюзите не могат да имат противоречия с разпорежданията на дирекцията. Да се натоварят профсъюзите с други задължения – организиране на почивка, просвета, културни и други развлечения, екскурзии, разпределяне на дефицитни стоки и потвърждаване на мнение и характеристики от политическите власти.

18. Да се авансират само такива сътрудници и началници, които образцово изпълняват получените служебни задания, но без склонност към анализ на проблемите извън заданията.

19. На всички отговорни ръководители на партийни, държавни и стопански дейности да се създадат условия, които да ги компрометират в очите на подчинените им, като се изключва възможността да се върнат в средата, от която са излезли.

20. Офицерският кадър от местната армия може да получи отговорни длъжности само при условие че там има наши сътрудници от КГБ.

21. Да се организира специален надзор за количеството муниципи за всички видове оръжие на всеки арсенал. Учение с бойни патрони да се прави само при строг контрол.

22. Да се обхванат под специален надзор всички лаборатории към НИИ.

23. Да се обръща специално внимание на всички изобретатели и рационализатори, като всички по-важни изобретения и предложения да се регистрират в нашите централи. До реализация да се допускат само изобретения, засягащи експлоатацията на минното дело. Важните изобретения да се продават в чужбина. Да не се допуска до публикация стойността на изобретението.

24. Системно да се нарушава графикът на транспорта в страната (с изключение на нашия специален транспорт).

25. Да се провеждат симпозиуми и конференции и да се записват предложенията и докладите, като се регистрират докладчиците, но за реализацията да се спазва само нашата инструкция.

26. Да се популяризират интервюта с работници за актуални производствени проблеми, като се критикува безпорядък, но не трябва да се ликвидират причините за тези проблеми.

27. Всички обръщения към народа от официални служители и водачи да обхващат исторически и народни акценти, но да не се проповядва дух на обединение на целия народ.

28. Да се обърне внимание на всички ново-строящи се градове и квартали да не се изгражда друг освен главен водопровод. Всички стари кладенци и локални водопроводи да се ликвидират систематично.

29. При модернизиране и разширение на заводите да се осигури изтичането на замърсени води да става в реки, които могат да бъдат резерв за питейна вода.

30. В новостроящите се апартаменти и къщи, а така също и при възстановяване, да не се строят помещения за запасяване с хранителни стоки и за отглеждане на животни.

31. Частните работници и предприятия да се снабдяват с лошокачествени суровини и оборудване, което да осигурява производството на лошокачествена продукция на цени, по-високи от държавните.

32. Да се създадат условия за максимално развитие на администрацията по всички нива – районни, общински, градски. Може да се допуска критика на администрацията, но това да не влияе на нейното намаляване или по-прецизна работа.

33. Да се контролира само изпълнение на плана на предприятията, произвеждащи суровини и други производства, включени в нашата инструкция. Забранено е изпълнението на плана за продукти и стоки за вътрешния пазар.

34. Специално да се наблюдава църквата, като се създават условия и програми за обучение на младежта за наслаждане на омраза към нея. Специален контрол да се упражнява над църковните печатници, библиотеки, архиви, проповеди и т. н.

35. От всички основни, професионални и средни училища да се уволнят учителите, които имат голям авторитет и се ползват с уважение от учениците и населението. На тяхно място да се назначат нови. Учебните програми да се направят така, че да се прекъсва връзката между изучаваните предмети. Да се ограничи производството на учебни помагала. Да се премахне изучаването в средните училища на латински, гръцки, обща философия, логика, генетика. По история да не се обяснява какво са правили царете за доброто на страната, а да се изтъкват тиранията и борбата на потискания народ. В професионалното обучение да се набляга на тясната специализация.

36. Да се организират държавни митинги при годишнини на борбата против завоевателите (с изключение на руснаците), като се подчертава борбата срещу германците, а преди всичко – борбата за социализъм.

37. Забранява се да се поместват в средства за информация и издаваните книги данни за местни хора, живели в Русия преди революцията и по време на Втората световна война.

38. Ако се възстановят или създадат организации, които поддържат дружбата със СССР, но се опитват да контролират дейността на държавните органи – да се обвинят в шовинизъм и национализъм (нашите действия са независими от органите на държавата). Начин на действие: унищожаване на нашите гробища и паметници, публикуване и размножаване на позиви, в които се осмива руският народ, руската култура и договорите между СССР и страната. Към тази пропаганда да се ангажират граждани от страната и да се използва съществуващата ненавист към СССР.

39. Да се прояви грижа за строителството на пътища и мостове, за да са готови при налагаща се интервенция, така че нашите войски най-бързо и от всички посоки да се придвижат до центровете на опозиционните сили.

40. Да се арестуват всички политически противници. Специално да се преследват противниците, които имат авторитет сред населението. Да се ликвидират всички политически противници и след това да се обвинят в тежки криминални престъпления.

41. Да не се допуска реабилитация на хора, съдени на политически процеси. Ако се налага, такава да се допусне, но при условие, че това е съдебна грешка, без започване на разследване и обвиняване на виновните за съдебното решение.

42. Не може да се изправят пред съд хора с длъжности, дадени от партията – независимо че тези хора са виновни за икономически загуби и са мразени от подчинените си. В драматични ситуации трябва да се преместват на друга равностойна или по-висока длъжност в друга област или град. В крайни ситуации тези хора да се назначават на неначалническа служба като се използват за кадрови резерв за друго време.

43. За хора, които не са съгласувани от нашите специални служби, може да се публикуват съдебни процеси (специално се отнася за кадри от армията, генерални директори, министри), в които се обвиняват в дейности против народа, социализма, индустриализацията. Това ще увеличи подозрителността и ще мобилизира работническата класа.

44. Да се проявява системен контрол, хората на отговорни длъжности да произхождат от работническата класа и да имат най-ниска квалификация.

45. Да се проявява постоянна грижа за систематически подбор за висшите институти на хора, които произхождат от най-ниската категория от населението или незаинтересовани професионално хора, стремящи се само към диплома.

Продават българска територия

Комунистите създадоха етническата партия ДПС, вкараха в Парламента петвековния поробител, за да се загържат на власт и да замажат работата по възродителния процес. Турците не са единственото етническо малцинство в България. Селата по дунавския бряг са влашки. Власите също могат да си образуват ДПС, както и арменците, евреите, циганите – с право на изучаване на майчин език в училище, да говорят по телевизията.

Българската конституция осигурява равни права на всички граждани, тогава за какви права и свободи се бори ДПС? В коя друга държава има етническа партия, създадена от национални предатели, каквито са българските комунисти? През 1946 г. те предадоха Македония на Тито, а сега продават земята ни на чужденци и ликвидират България.

Тоя народ, който всеки ден иска оставка на правителството, знае ли, че от 1 януари 2014 г. всеки чужденец може да си купи земя у нас?

Досега чрез фирми са продадени хиляди декари на турци, руснаци, китайци и др. Това е продажба на територия, за която са воювали и гинели хиляди наши храбри воители по бойните полета. Управляващите не се интересуват от Западните ни покрайнини, които можем да си върнем, а сега продават останалата ни територия. Няма вечни съюзи и договори. Оцелява само народ, който е запазил своята идентичност. Комунистите са безродници, предатели, продължават да управляват и да тровят душите на младите поколения със своите лъжи. Само в България не се преподава история на комунизма, напротив – потушават се большевишките престъпления. Сега изчадията на комунизма ликвидират държавата.

Това безумие може да спре само народът и да захвърли комунизма на бунцето на историята, както направиха бившите социалистически държави.

Нагeжгa Любeнoвa

Вътрешен изглед на гробницата на княз Александър I Батенберг

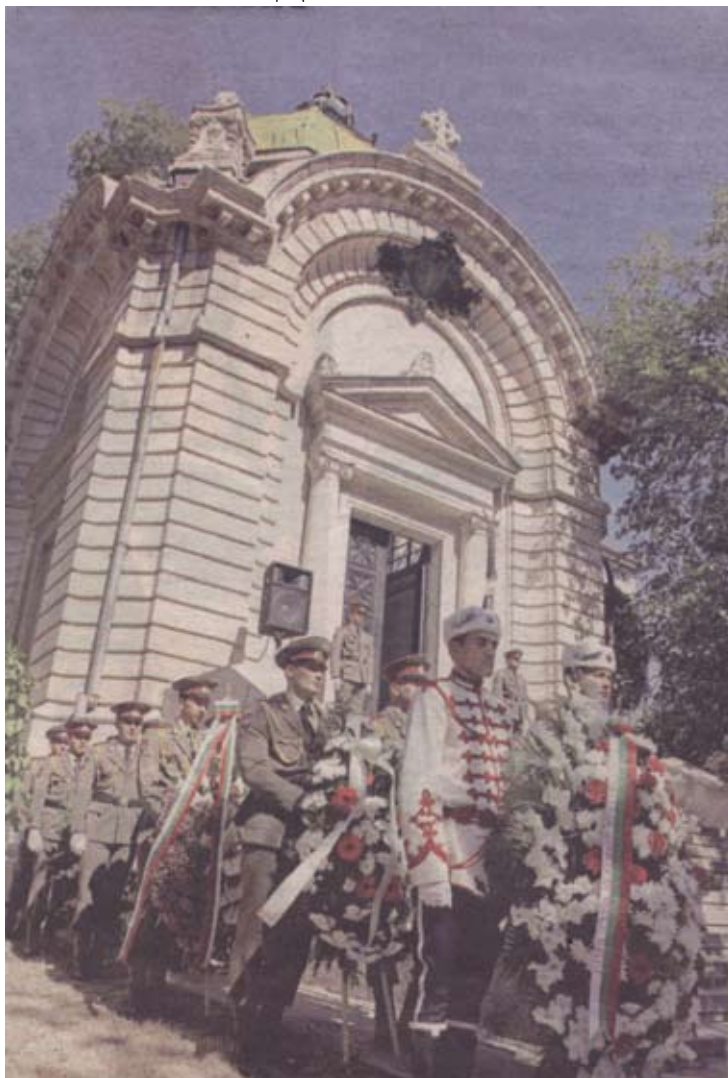

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

ГРОБНИЦА-ПАМЕТНИК
“АЛЕКСАНДЪР I БАТЕНБЕРГ”

1857

1893

Гвардейска рота отдава почит на княз Александър I Батенберг
в мавзолея в София във връзка със 128-годишнината от провъзгла-
сяването на Съединението

Въра
Сила
Суверенитетъ